

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 337.

Anden Session.

88de Møde.

Onsdagen den 12te Februar.

(Fortsat.)

Ordføreren (forts.): Med Hensyn til Skovbruget selv, da giver den heller ikke, hvad Thinget kunde ønske, den skulde give den; giver ingen Bestemmelse for, hvorledes Regnskabsformen skal indrettes, saaledes at man saavel ved Bevillingerne, som senere ved Revisionen kan anstille Undersøgelser; det er de Savn, som findes ved denne Lov. Nu kunde man vel spørge: men har da Udvalget ikke tænkt paa at afhjælpe disse Savn? Udvalget har vistnok tænkt paa det, men det er ogsaa meget snart kommet til at see, at skulde det gaae ind paa at afhjælpe disse Savn, saa maatte det opgive Haabet om at see denne Lov gennemført i nærværende Rigsdagssamling; thi det er tydeligt for Udvalget, at det, der især har hindret Regjeringen fra at meddele Bestemmelser om disse Gjenstande, har været Tvivl om, hvor den skulde stille den Begrænsning, som Administrationen nødvendig maa forbeholde sig, hvad der kunde bringes over paa Lovgivningsgebetet. Udvalget troer at have erkendt, at Noget, der gjorde Bestyrelsen tvivlraadig her, var Savn af Erkendelsen af, hvorvidt det nye Maskineri, som den havde bragt i Forslag, var nyttigt og gavnligt, og at den i saa Henseende ønskede at have gjort en Erfaring, før end den fremlagde det endelige Lovforslag; det er det, som fra denne Side har bevæget Udvalget til ikke at gaae nærmere ind paa Forslag til Forandring af Loven.

Der staar endnu det tilbage, som til en vis Grad kan siges at være denne Lovs Hovedbestemmelse, nemlig, at ordne de Graderinger af Betalingen, som for Fremtiden skal gives Embedsmændene i Forstetaten. Disse Grader-

ringer af Betalingen har Udvalget i det Hele taget fundet ganske heldigt valgte, dog er een Indsigelse bleven reist, og reist fra et Par af Udvalgets Medlemmer, men den er ikke af Vigtighed. Naar de Herrer have gjort sig bekendte med Lovforslaget, saa ville de see, at Skovrideren, som vi maae betragte som Skovbrugeren paa Regjeringens Begie, som den Mand, der har det i sin Haand at fremme Dykningen, at fremme Hugsterne o. s. v., efter Forslaget skal betales paa en dobbelt Maade, deels ved en fast Lønning — og derved regner jeg hans Bolig o. s. v. — og deels ved visse Procenter af Skovintraderne; herom har der været den vigtigste Uoverensstemmelse, mellem Medlemmerne af Udvalget, en Uoverensstemmelse, som imidlertid ikke engang har været saa stor, at man har villet gjøre den til Gjenstand for en Bemærkning i den trykte Betænkning, men som vi ere bleve enige om at bringe frem her for Thinget, for at skaffe denne Sag sin foreløbige Behandling og sin rette Betydning. Jeg troer ikke, at jeg gaaer udenfor Behandlingen af Principerne, naar jeg her nævner de 2 forffjellige Ansuelser, man er gaaet ud fra. Paa den ene Side have de, der især holdt paa denne Betalingsmaade, sagt: det er ikke alene Hugsterne, det gaaer ud paa, thi dersom det alene var dem, saa kunde den Indvending være gjeldende, at Procentgodtgjørelsen for Resultatet, for Uddyttet af Hugsterne let kunde friste Skovrideren, den nuværende Brugsmænd, til at bruge Skoven for stærkt, og det vilde være til Skade for Fremtiden; Nei, har man sagt, det er ikke det; det er mindst det; thi det er det, som lettest kan controlleres; men det er Maaden at behandle de forffjellige Gjenstande paa, fra de ere færdige i Skoven og til de bringes paa Mar-